

Το βιβλίο του «προφήτη» Δανιήλ - Άλλο ένα χτυπητό παράδειγμα ψευδεπιγραφίας και παραμυθολογίας

Το βιβλίο του Δανιήλ, προφητικό υποτίθεται, οι πιστοί των χριστιανικών και εβραϊκών αιρέσεων ισχυρίζονται και διαλαλούν ότι γράφτηκε στην Βαβυλώνα από τον Δανιήλ, συνετό και δίκαιο νεαρό επιλεγμένο προφήτη του Γιαχβέχ, κατά την Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία της εβραϊκής ανωτέρας και άρχουσας κοινωνικής τάξεως.

Για να δούμε πολύ σύντομα πως είχε η ιστορία της μετοικεσίας ή ακριβέστερον των 3 μετοικεσιών. Από την Ιστορία, και το Δ' Βασιλειών 21: 26, και κεφάλαια 22 και 23, ο βασιλιάς Ιωσίας ο υιός του Αμών (και της Ιεδιδά, βλέπε και Β' Παραλειπομένων 33: 25, 34: 1-32, 35: 1-25, κλπ.), σκοτώθηκε σε μάχη κατά των Αιγυπτίων το - 609 σε ηλικία 39 ετών. Άφησε τέσσερις γιους: τον Ιωάχαζ ή Ιωανάν, τον Ελιακίμ ή Ιωακίμ, τον Ματθανιάν ή Σεδεκίαν, και τον Σαλούμ, Δ' Βασιλειών 23: 30, 23: 34, 24: 17, Α' Παραλειπομένων 3: 15. Η πρώτη σημαντική μετοικεσία έγινε μεταξύ - 604-602, επί βασιλέως Ιωακίμ (και Ιωακείμ) δεύτερου γιου του Ιωσία, Δ' Βασιλειών 23: 34-37, 24: 1-5, Α' Παραλειπομένων 3: 15, Δανιήλ 1: 1-2, κλπ. Ο Ιωακίμ δεν μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα μαζί με τους άλλους. Ο Ναβουχοδονόσορ τον έκανε υποτελή βασιλέα. Αλλά 3 χρόνια μετά ο Ιωακίμ επαναστάτησε και μετ' ολίγον απέθανε. Περίπου 7 ή 8 χρόνια αργότερα και μετά από ταραχές, μόλις που είχε αναλάβει ως βασιλεύς ο γιος του Ιωακίμ, ονόματι Ιωακίμ κατά τους Ο' (β') αλλά Ιωαχίν κατά την Μασόρα, την έκδοση του King James, κ. ά., ο Ναβουχοδονόσορ επανεκστρατεύει κατά της Ιουδαίας και τιμωρεί σκληρά με νέα μετοικεσία Δ' Βασιλειών 24: 6-16. Ο Ιωακίμ-Ιωαχίν με όλη του την οικογένεια, δεν είχε την τύχη του πατέρα του, μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα και αυτός πρέπει να είναι ο Ιεχονίας του Α' Παραλειπομένων 3: 16 και του Ματθαίου 1: 10-11. (Σημειώστε ότι μεταξύ των βιβλίων των Βασιλειών και των Παραλειπομένων πολλά ονόματα έχουν παραλλαγές. Εδώ το «ν» της Μασόρας ταιριάζει με το «ν» του Ιεχονία.). Η

τελευταία και χειρότερη μετοικεσία έλαβε χώρα μεταξύ -586-585, επί βασιλέως Σεδεκία, τρίτου γιου του Ιωσία, ο οποίος είχε την τύχη να είναι ο τελευταίος βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα. Αυτός και η οικογένεια του είχαν φρικιαστική τύχη στα χέρια του εξαγριωμένου πλέον βαβυλωνίου βασιλιά. Αυτή την φορά ο Ναβουχοδονόσορ ετιμώρησε πολύ σκληρά την Ιουδαϊκή άρχουσα τάξη για την ανυπακοή, αναξιοπιστία και μπαμπεσιά της, *Δ΄ Βασιλειών* 25: 1-26, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15, κ.λπ.

(Τα επεισόδια από τον Μανασσή, παππού του νεαρού βασιλέως Ιωσία, τον θλιβερότατο Σεδεκία, τρίτο γιο του Ιωσία και τελευταίου βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα, μέχρι το διάταγμα του βασιλέως των Περσών Κύρου στην συνέχεια, αναφέρονται συχνά στην *Παλαιά Διαθήκη*. Βλέπε *Βασιλειών*, *Παραλειπομένων*, *Α΄ Έσδρας*, *Νεεμίας*, *Δανιήλ* και σε διάφορα άλλα χωρία που δεν νομίζω ότι χρειάζεται να τα καταγράψω όλα εδώ. Ο βασιλιάς Ιωσίας, υιός Αμών, απέθανε 5-6 χρόνια πριν η Βαβυλώνα αρχίσει να επεμβαίνει στις Ιουδαϊκές υποθέσεις με εκστρατείες και μετοικεσίες. Ο πρόωρος χαμός του προκάλεσε μεγάλο θρήνο και οδυρμό στο Λευιτογιαχβικό ιερατείο του τότε συμβουλάτορα προφήτη Ιερεμία που αναγράφεται στο βιβλίο της *Παλαιάς Διαθήκης* «*Θρήνοι*». Πρόκειται για μοιρολόγια για τον αγαπητό και πειθήνιο βασιλιά τους τον νεαρό Ιωσία).

Το βιβλίο του *Δανιήλ*, όπως έχουν αποδείξει οι επιστήμονες, είναι ψευδεπίγραφο, υστερόγραφο και γράφτηκε στο Ισραήλ κατά τα έτη 166 - 165 Π. Κ. Ε. Δεν γράφτηκε σε καμιά Βαβυλώνα από κάποιον πρωθυπουργό της Βαβυλώνας, *Δανιήλ*, μέσα στα έτη της βαβυλωνίου αιχμαλωσίας, 585 - 535 Π. Κ. Ε., όπως οι Χριστιανοί θεολόγοι λανθασμένα ή ψευδώς κραυγάζουν. Πρόκειται για ένα ανάκατο, ασουλούπωτο, νοσηρό, εσχατολογικό, μεσσιανικό βιβλίο με πολλά κραυγαλέα ιστορικά λάθη και αντιφάσεις. Ενώ ως υστερόγραφο «δεν προφητεύει τίποτα απολύτως για το παρελθόν», και επί πλέον μερικές προβλέψεις του για τα έτη που γράφτηκε, μερικές των οποίων αφορούν τον Αντίοχο, έπεσαν έξω, παρά ταύτα οι Χριστιανοί το έχουν κατατάξει στα μεγάλα προφητικά βιβλία. Το βιβλίο του *Δανιήλ* που έχουμε στα χέρια μας είναι γεμάτο με τέτοια τρομερά ιστορικά λάθη και εξεζητημένα παραμύθια που εύκολα συμπεραίνεται ότι κανένας *Δανιήλ*, πρωθυπουργός για 65 χρόνια και βάλε, τεσσάρων βασιλέων (και τριών ακόμα που παρεμβάλλονται ανάμεσα στους τέσσερις, αλλά τους αγνοεί ο θεόπνευστος πρωθυπουργός τους!), δεν το έγραψε τον έκτο αιώνα Π. Κ. Ε.

Τα συμβάντα που το υστερόγραφο (περί το 166 Π. Κ. Ε) και ψευδεπίγραφο βιβλίο του *Δανιήλ* επικαλείται ουδέποτε συνέβησαν. Είναι παραμύθια! Το αποδεικνύουν

περίτρανα οι επιστήμες της Ιστορίας και Αρχαιολογίας σχετικά με τα λάθη και τις αντιφάσεις που το βιβλίο περιέχει. Επιστημονικώς, έχει αποδειχθεί ότι είναι ένα ψευδεπίγραφο βιβλίο του 165 ± 1 Κ.Ε., που γράφτηκε από κάποιον άγνωστον ή κάποιους αγνώστους στο Ισραήλ για να φανατίσει τους Εβραίους εναντίον του Αντιόχου Δ΄ του Επιφανούς, των Ελλήνων, των Ελληνιζόντων Εβραίων, κ. ά., κατά την επανάσταση των Μακκαβαίων. Αυτά, τα είχαν καταγγείλει πρώτοι ο Κέλσος και ο Πορφύριος, των οποίων τα συγγράμματα οι χριστιανοί έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να τα εξαφανίσουν και να μην τα διαφυλάττει κανείς στην βιβλιοθήκη του. Στην διεθνή βιβλιογραφία υπάρχουν πάρα πολλά βιβλία και άρθρα τα οποία εκθέτουν το πλήθος των τρομακτικών ιστορικών λαθών και ασυνεπειών του βιβλίου του Δανιήλ και συνεπώς αποδεικνύουν την κιβδηλότητα και αχρηστότητά του. Ανατρέξετε την βιβλιογραφία να βρείτε τις σχετικές έρευνες.

Στην επίσημη Εβραϊκή *Μασόρα* το βιβλίο του Δανιήλ δεν κατατάσσεται στα προφητικά βιβλία, αλλά στην ομάδα των «γραπτών». Οι Εβραίοι αν και το έχουν βάλει στον κανόνα τους πάντα το θεωρούν ύποπτο και το αντιμετωπίζουν με ισχυρή δυσπιστία. Έτσι ναι μεν υπάρχει στον κανόνα της *Μασόρας* αλλά εν αμφιβόλω. Δεν το έχουν θέσει μεταξύ των *Προφητών*· απλώς το έχουν κατατάξει στα περιθωριακά και ύποπτα *Γραπτά*.

Εκείνο που μπορεί να έχει συμβεί είναι το ότι κάποιος συνετός και δίκαιος Δανιήλ έζησε μαζί με τους αιχμαλώτους Εβραίους στην Βαβυλώνα τον καιρό εκείνο, αν λάβομε υπ' όψιν την αναφορά στο όνομα αυτό από τον διαταραγμένο σαμανοπροφήτη μεσουόγκα Ιεζεκιήλ (14: 14, 20 και 28: 3) και την απόκρυφη ιστοριούλα της Σωσάννας και των δύο γερόντων! Πρέπει όμως να πούμε ότι στον Ιεζεκιήλ τής *Μασόρας* το όνομα «Δανιήλ» σε εβραϊκούς χαρακτήρες, γράφεται διαφορετικά από ότι στο βιβλίο του Δανιήλ. Διαφέρει κατά ένα εβραϊκό γράμμα! Ακόμα, η ιστοριούλα της Σωσάννας που για την *Μασόρα* και τον Προτεσταντισμό θεωρείται απόκρυφη, είναι πιθανόν να είναι η μόνη που βασίζεται σε αληθινό συμβάν ένεκα του οποίου ο αφανής Δανιήλ έχαιρε μεγάλης εκτιμήσεως από τον Ιεζεκιήλ και όλους τους ομοεθνείς του και έτσι η μνήμη του έμεινε ζωντανή για μερικούς αιώνες μετά ταύτα!

Εν συντομία, τα δέκα δευτεροκανονικά βιβλία της *Χριστιανικής Παλαιάς Διαθήκης* τα οποία οι Εβραίοι έχουν θέσει εκτός του κανόνα της *Τανάχ* και το βιβλίο του Δανιήλ γράφτηκαν αυτές τις εποχές. Εκτός από το βιβλίο *Σοφία Σειράχ*, το οποίο είναι σοβαρό και διδακτικό, τα άλλα είναι ψευδεπίγραφα, κακέκτυπα, δημιουργήματα νοσηρών φαντασιών. Τί να πρωτοπεί κανείς για τέτοιες ανοησίες και

ψευτιές!... Και όμως, επεκράτησαν!

Το βιβλίο του Δανιήλ είναι θεμελιώδους σημασίας για τους Χριστιανούς και την αλλοπρόσαλλη ψευδή θεολογία τους. Αλλά το αντίγραφο που έχουν στα χέρια τους, παρά την προσπάθεια του εβιωνίτη Θεοδοτίωνος κατά τον δεύτερο αιώνα, να το συμμαζέψει και να το διορθώσει, είναι τόσο απαράδεκτο ώστε ποιος ξέρει τι θα ήταν τα χάλια του πρωτοτύπου.

Η χριστιανική μεσσιανική κίνηση άρχισε γύρω στο 200 Π. Κ. Ε. Αφού έλαβε διάφορες μορφές και ονομασίες καθώς και διαφόρους Χριστούς (Δανιήλ, Παύλου, Συνοπτικών, Ιωάννου, Απόκρυφους, Γνωστικιστικούς, και πολλούς άλλους) κατέληξε σ' αυτό που σήμερα ονομάζουμε Χριστιανισμό, με κυρία μορφή τον Χριστό του Κωνσταντίνου (βλέπε κεφάλαιο 5: Robert M. Price, *The Da Vinci Fraud, Why The Truth is Stranger Than Fiction*, Prometheus Books, 2005.).

Πολλά μέρη του βιβλίου του Δανιήλ ομοιάζουν πολύ με αντίστοιχα μέρη του άλλου νοσηρού βιβλίου της Αποκαλύψεως του Ιωάννου. Στην Καινή Διαθήκη, αναφέρεται στα χωρία: Ματθαίος κδ': 15, Μάρκος ιγ': 14, Προς Εβραίους ια': 33. Ακόμα, η Γη είναι επίπεδη: Ματθαίος 4: 5-8, Λουκάς 4: 5, Ησαΐας 11: 12, Δανιήλ 4: 10-11, Αποκάλυψις 7: 1.).

Όλοι οι Χριστιανοί το έχουν περί πολλού. Το επικαλούνται πολλοί χριστιανοί Πατέρες, ιδίως ο συμπλεγματικός Αυγουστίνος. Περιέχει το παραμύθι των τριών παιδων, την τρομερή (παραμυθένια) κάμινον του Ναβουχοδονόσορος, διάφορες νύξεις για Χριστό (Μεσσίαχ), υιό του ανθρώπου, ανάσταση νεκρών, την αποκατάσταση της βασιλείας του θεού επί της γης, και άλλα παραμύθια όπως της επταετούς μεταμορφώσεως του Ναβουχοδονόσορος σε ταύρο, του Δράκοντος και του Βήλ, κλπ.

Μερικοί στίχοι του ενθυμίζουν στίχους των επιστολών του Παύλου (π. χ. Α' Προς Κορινθίους 5: 5, Δανιήλ 3: 1-7, 29).

Μέσα στις επιστολές του ο Παύλος ομιλεί για την ανάσταση είτε ως ιδέα, συμπαντική δύναμη και μελλοντικό ενδεχόμενο είτε ως γεγονός που πραγματοποιήθηκε με τον Χριστό. Ως ιδέα εμφανίζεται στον βαβυλωνιακό και μεταβαβυλωνιακό Ιουδαϊσμό με κυρίους αντιπροσώπους τον Ιεζεκιήλ, τον Δανιήλ, τους Φαρισαίους και τους Εσσαίους. Όπως όλα δείχνουν, το κίνημα τής αναστάσεως και το χριστολογικό (Μεσσιανικό) κίνημα στον Ιουδαϊσμό συνέκλιναν. Από το 100 Π. Κ. Ε. πολλοί είχαν ασπαστεί και τις δύο πίστεις, όχι πάντοτε με τον ίδιο τρόπο. Μετά

την καταστροφή του +66-73 προέκυψαν οι δύο αντίπαλες παρατάξεις των παραδοσιακών Φαρισαίων και αυτών που αποσπάστηκαν και ονομάστηκαν Χριστιανοί.

Επίσης στην *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς*, κεφάλαιο β΄, παρουσιάζει μια δήθεν προφητεία, που πρέπει να προηγηθεί της ημέρας του Κυρίου. Αυτή προφητεύει περί του «**ανθρώπου της αμαρτίας**» και «**υιού της απωλείας**» (β΄: 3), και του «**άνομου**» (β΄: 8) ο οποίος θα θεωρούσε τον εαυτόν του ως Θεό και θα καθόταν στον Ναό του Θεού (β΄: 4), τον γνωστό Ναό της Ιερουσαλήμ. Η αποκορύφωση αυτού του κεφαλαίου β΄ είναι το ότι ο Θεός θα εξουσιοδοτήσει αυτόν τον «άνομον» να βάζει τους ανθρώπους σε πειρασμό για να πιστεύουν ψέματα, β΄: 11-12 που είναι και Εσσαϊκή αντίληψη. (Αυτό όμως έρχεται σε αντίφαση με την *Πρός Εβραίους* στ΄: 18 όπου ο Θεός δεν ψεύδεται, και είναι λογικό, και με την *Ιακώβου* α΄: 13 όπου ο Θεός δεν βάζει σε πειρασμό κανένα.). Μερικά απ' αυτά τα χωρία του Παύλου υπενθυμίζουν χωρία των ανοήτων και αισχρών βιβλίων των *Ιωήλ* και *Δανιήλ*.

«Προφητείες» αυτού του αποκαλυπτικού, μεσσιανικού και εσχατολογικού είδους είχαν αρχίσει να γράφονται από την εποχή της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας τον έκτο αιώνα Π. Κ. Ε. Συστηματικά και περισσότερο όμως τις συναντάμε να γράφονται και να διαδίδονται την εποχή των Σελευκιδών κατά τον δεύτερο αιώνα Π. Κ. Ε. Το βιβλίο του *Δανιήλ* είναι ένα χαρακτηριστικό ψευδοπροφητικό και ψευδεπίγραφο της εποχής αυτής. Αυτό έπαιξε κατά μάλλον ή ήττον τον μεγαλύτερο και βασικότερο ρόλο στην Εσσαϊκή, Φαρισαϊκή και Χριστιανική άμεση εσχατολογία και στον άκρατο μεσσιανισμό που επακολούθησαν.

Πολλά ατυχή αιματηρά επεισόδια συνέβησαν επί βασιλείας του Αντίοχου Δ΄, του Επιφανούς, 177-164 Π. Κ. Ε. Ο Αντίοχος, μεταξύ πολλών πεπραγμένων, εβεβήλωσε και τον Ιουδαϊκό Ναό του Γιαχβέχ ποικιλοτρόπως. Αφιέρωσε τον Ναό στον Ολύμπιο Δία, έχτισε ειδωλολατρικό βωμό, εθυσίαζε χοίρους, κλπ. Αυτά και άλλα γεγονότα εναντίον των Ιουδαίων εξώθησαν τα πράγματα στην εθνικοθρησκευτική επανάσταση των Μακκαβαίων. Το βιβλίο του *Δανιήλ* αποκαλεί τον Αντίοχον και τις εντός του Ναού πράξεις του, «βδέλυγμα ερημώσεως» του Ναού, κλπ. (θ΄: 27, ιβ΄: 11). Δηλαδή, με όλα τα τόσα απαίσια και άσχημα που έπραξε μέσα στον Ναό ανάγκασαν τους Ιερείς και τους ευσεβείς Ιουδαίους να τον εγκαταλείψουν και να τον θεωρούν πλέον έρημο, ένεκα βδελύγματος ερημώσεως! Ο ρόλος του Αντίοχου Επιφανούς τότε, είναι ανάλογος του ρόλου του Ανόμου Ρωμαίου Αυτοκράτορος για τον Παύλο.

Είναι πλέον αποδεδειγμένο πολλαπλώς ότι κατά την εποχή της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας (6^{ος} αιώνας Π. Κ. Ε) και μετέπειτα, μαζί με τις διάφορες προφητείες περί της αναγνώρισης του Γιαχβέχ ως του μόνου αληθινού θεού από τα όλα έθνη, πέραν του Ισραήλ, και τα όνειρα των Εβραίων περί του Γιαχβικού απεσταλμένου Μεσσίαχ που θα αποκαθιστούσε το χαμένο κράτος του Δαυίδ και θα διαφώτιζε όλα τα άλλα έθνη είτε με το καλό είτε με το άγριο, εμφανίστηκαν και πολλές θρησκευτικές αιρέσεις και διαφορές μεταξύ των Εβραίων. Τότε η Εβραϊκή θρησκεία μετεβλήθη κατά πολύ, ενσωματώνοντας διάφορα μεσανατολίτικα στοιχεία. Διαβάστε το υποτιθέμενο προφητικό *Βιβλίο του Δανιήλ* για να πάρετε μια καλή ιδέα περί αυτών των αιρέσεων, αλλά και τον Ιεζεκιήλ και τους ύστερους Ησαΐες. Αυτό το γεγονός το παραδέχονται και οι Εβραίοι, οι οποίοι πολλές φορές το εκθέτουν σαφώς στις έρευνές τους. Από την Βαβυλώνα και μετά βλέπομε π. χ., τις δοξασίες και πίστεις περί Σατανά Εωσφόρου και περί αναστάσεως των νεκρών σωμάτων, τον όρο «υιός του ανθρώπου», τον Ζωροαστρικό δυϊσμό, κλπ.

Τότε εμφανίζονται πολλά μεσσιανικά, εσχατολογικά, οραματιστικά και αποκαλυπτικά βιβλία, άλλα κανονικά και άλλα απόκρυφα που έχομε αναφέρει και σε άλλα σημεία στα οποία μπορείτε να ανατρέξετε. Αυτά είναι όμοια με τα ανάλογα βιβλία της βαβυλωνιακής και μεταβαβυλωνιακής εποχής. Μεταξύ των κανονικών βιβλίων αυτής της εποχής συγκαταλέγονται το *Βιβλίο του Δανιήλ*, το *Βιβλίο του Ιωήλ* και τα κεφάλαια 9-14 του *Βιβλίου του Ζαχαρία*. Σκοπόν είχαν να εμποδίσουν τον Εβραϊκό λαό να ελληνίζει και να τον εμπυχώσουν να πολεμήσει κατά των Ελλήνων και των Ελληνιζόντων. Όχι μόνο τα βιβλία αυτά δεν είναι προφητικά (ως γραμμένα μετά τα γεγονότα) αλλά πρόκειται για συρραφές ηλιθιοτήτων, λαθών, σκοπιμοτήτων, φαντασιώσεων, παραλογισμών και ανακριβειών που μόνο παμπόνηροι ή τρελοί ή τρελαμένοι ή παρανοϊκοί άνθρωποι μπορούν να γράψουν. Έτσι οι πραγματικοί συγγραφείς των περισσοτέρων απ' αυτά βιβλίων κρύβονται πίσω από την ανωνυμία ή την ψευδεπιγραφία. Δηλαδή, δεν αναφέρουν καθόλου ποιος τα έγραψε ή έχουν αναγράψει ψευδή ονόματα συγγραφέων που είναι είτε τελείως φανταστικά είτε ονόματα παλαιότερων διασήμων ανθρώπων. Το βιβλίο του Δανιήλ όπως και του Ιωήλ και πολλά άλλα είναι ψευδεπίγραφα. Πολλά τέτοια ανόητα και βλακώδη στοιχεία αναμειγμένα με Ιστορία υπάρχουν και στα τέσσερα ανώνυμα (ανεπίγραφα) βιβλία των Μακκαβαίων.

Παρ' όλα ταύτα οι μεσσιανικές αναμονές με το άμεσο τέλος του υπάρχοντος κόσμου και την εμφάνιση ενός καινούργιου ήσαν τόσο έντονες που συνεχίσθηκαν για πολλά χρόνια μετά. Έχομε πάρα πολλά παραδείγματα εσχατολογικών ομάδων κα-

τά τον δεύτερον αιώνα, λ. χ. των Μαρκιωνιτών, Μοντανιτών και πολλών άλλων, οι οποίοι στο τέλος ευρέθησαν επαίτες στους δρόμους. Αυτό το εσχατολογικό βιολί συνεχίσθηκε και μετά το έτος 1000 Κ. Ε. Τον δεύτερο αιώνα εκτός του αιρετικού Μαρτίνου Μοντανού και οι μεγάλοι πατέρες της χριστιανικής εκκλησίας Ιουστίνος, Παπίας, Ειρηναίος και Τερτυλλιανός βασισμένοι σε δήθεν προφητείες των Παλαιο-Διαθηκικών προφητών Ησαΐα, Ιεζεκιήλ, Δανιήλ, κ.ά, πίστευαν στην άμεση εσχατολογία με την επανεμφάνιση του Μεσσία τους, την ανοικοδόμηση της Νέας Ιερουσαλήμ και την εγκαθίδρυση της χιλιετούς βασιλείας του επί της γης. Ο Μέγας Άγιος Βασίλειος, 4^{ος} αιώνα, έτρεμε από τον φόβο του μην τυχόν η εσχατολογία αυτή εκπληρωθεί στις μέρες του, δεν αντέξει τα δεινά της και χάσει την βασιλεία των ουρανών! Να μυαλά να μάλαμα! Ακόμα μέχρι και σήμερα έχουμε πολλά τέτοια παραδείγματα. Οι Μάρτυρες του Ιαχωβά ή Χιλιαστές, οι ορθόδοξοι Εβραίοι και διάφορες Ευαγγελιστικές αιρέσεις είναι καθημερινώς σε αναμονή και επιφυλακή!

Λάβετε τα μέτρα σας...!

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο